

ad 24. Hele Udvalget er enigt om, at Staten ikke bør drive Frisenvold Laksogaard som Forretning, men kun til videnstabelige Forsøg og til Fremme af Fiskeriet ved midlertidig Indfangning af Stamfiske til at forstærke og befrugte Kogn. Medens man derfor ikke ønsker, at Ministeren skal kunne meddele forskellige Personer Tilladelse til i Fredningstiden at indfange Laks, Orred og Forel til Befrugtning, stiller man Forslag om at benytte Laksogaarden i saadant Djemed. Udvalget har endvidere henstillet til Ministeren at indrette en Udklækningsanstalt eller ved Statstilskud sætte en privat Anstalt i Stand til Udklækning og Opdrætning i stort Omfang.

Man anser det for at være af største Bigtighed baade for Fiskens Vandrefrihed og for Engenes Trivsel, at Strømmen i sin Helhed — ogsaa Prangtret — holdes aaben, naar Lukning ikke er nødvendiggjort ved Fiskeindretningens Brug.

Da der muligvis kunde vise sig en Vejlighed til fordelagtig Afhændelse af den til Laksogaarden hørende Jordlod, foreslaar Udvalget at give Ministeren Bemyndigelse til Salg.

ad 25. Da der i Løbet af 5 Aar antagelig vil være Vejlighed til at iagttage Virkningerne af denne Lov, har man foreslaaet at indskrænke Gyldigheden af den til et saadant Tidsrum, hvorefter Sagen da paa ny kan optages.

R. Hansen er betænkelig ved den Endring, som Flertallet har stillet under Nr. 6, og som gaar ud paa, at Fredningstiden for det under § 1, Litra b., nævnte Vandløb skal udstrækkes til at gælde fra 1ste August til 1ste Januar. Han kan ikke skønne, at det af Hensyn til Fredningen er nødvendigt, at Fredningstiden udstrækkes til et saa langt Tidsrum. En saa lang Fredning vil for de ikke saa Fiskere, der bo langs med Gudena, bewirke en unødvendig Indskrænkning i Udgangen til at drage Nytte af det værdifulde Orredfiskeri i Aaen.

Ligeledes maa han udtale som sin Opfattelse, at da Staten ved Købet af Frisenvold Laksogaard kun har faaet den samme Eneret overdraget, som Laksogaarden var i Besiddelse af, altsaa for Aaens Vedkommende kun Hovedstrømløbet mellem denne og Randers Sønderbro, saa kan man ikke med nogen virkelig Berettigelse ved nærværende Lov træffe Bestemmelse, hvorved det omhandlede Stykke af Aaen bliver offentligt Fiskevand. Men da denne Betragtning ikke har funden tilstrækkelig Tilslutning i Udvalget, undlader han at stille Endringer desangaaende.

R u d s e n finder Anledning til følgende Bemærkninger:

Med Hensyn til den i Endringsforslaget Nr. 8 indeholdte Bestemmelse om, at Fiskeriet paa Strækningen mellem Randers Sønderbro og Frisenvold Laksogaard kun maa drives som Alestangning og som Linefiskeri, er jeg af den Mening, at Tilladelse til ogsaa at drive Garnfiskeri paa denne Strækning ikke i saa høj Grad vil hindre Fiskens Opgang, at der er tilstrækkelig Grund til at forbyde den sidstnævnte Fiskemaade. Jeg skal i saa Henseende henvide til Oplysningerne i Bilag 10, ifølge hvilke der i Aaret 1887—88 ved Laksogaarden fangedes 129 Stykker Laks, uagtet der i dette Aar, som Følge af den i September 1886 faldne Overretsdøm, fiskebes med Garnredstaber i langt større Omfang end det foreliggende Lovforslag tillader, medens ifølge Bilag 2 Antallet af de ved Laksogaarden fangede Laks i Aaret 1898—99, der anses for et særlig gunstigt Aar og i hvilket der blev ført den strengest mulige Kontrol med Fiskeriet nedensfor Laksogaarden, kun udgjorde 216.

Da de Videnskabsmænd, hvis Undersegelser i væsentlig Grad ligge til Grund for det stillede Endringsforslag, imidlertid meget stærkt holde paa Forbud mod Garnfiskeri paa denne Strækning, og da Udvalgets Flertal har ment at burde tage dette Ønske til Følge, og da endelig Lovens Varighed er indskrænket til 5 Aar, efter hvilken